

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Diff. 2. An ad realem Relationem diversa ratio fundandi sit necessaria.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

DIFFICULTAS II.

An ad realem relationem, diversa ratio fundandi, sit necessaria?

Sensus tituli est: Ponatur una eademq; numero albedo in Petro & Paulo, quæritur, an illi sint referendi inter se relatione reali? Thomistæ negant, affirmant Scotistæ.

DICENDUM EST. *Interventuram tunc Relationem Realem.*

PROBANT I. SCOTISTÆ. In dicto casu, reperiuntur, omnes tres conditiones ad relationem requisitæ, scilicet essent Extrema realia, Realiter distincta, citra item comparationem Intellectus essent Similia. Ergo illic esset Relatio realis.

RESPONDERI POTEST, deesse diversam Rationem fundandi, unde hoc fundamentum, deberet aliter propeni.

PROBARI II. POTEST. Similitudo fundatur supra unitatem, major autem esset unitas convenire in una numero, Ratione fundandi, quam in una vel genere, vel specie, cur ergo hæc major unitas, non erit sufficiens ad fundandam Relationem realem; & certè major est unitas inter Petrum & Paulum, quia Ratio fundandi, est una Specie, minor autem est unitas inter Petrum, & Bucephalum, quia Ratio fundandi, est una genere, & utraq; hæc ratio unitatis fundat Relationem Realem, cur ergo eam non fundabit albedo eadem numero, & in hoc & in illo extremo posita.

RESPONDERI POTEST, ex unitate quidem convenientiæ argui Relationem, hæc enim plurimum est, non tamen ex unitate, quæ est identitas, aliàs quia maxima est identitas, ejusdem ad se, referri quidpiam posset realiter ad se. Solum ergo admitti posset, quod identitas cæteris paribus fundet Relationem, quæ hic non habetur ob defectum diversæ Rationis fundandi.

PROBARI SOLET III. Possunt extrema habentia eandem Specie albedinem ad se referri, Relatione reali, ergo & habentia eadem numero Qualitatem possunt ad se referri.

RESPONDERI POSSET. Extrema habentia eandem Specie albedinem ideo ad se referri, quia habent, per quod salventur ad aliud, nempe diversam albedinem seu Rationem fundandi, quæ non esset, si eadem numero albedo poneretur in duobus extremis. Potius ergo.

PROBANDA EST CONCLUSIO IV. Per Principium Negativum, quando sunt Termini realiter distincti, & in quolibet termino est effectus formalis albedinis, nempe quod termini denominentur albi, quantumvis ab eadem albedine numero, non est inquam fun-

damentum, quare illi Termini, & denominata, non referentur ad se, Relatione reali. Ergo referentur ad se, Relatione reali.

PROBATUR V. Quia quantumvis albedo illa in duplici subjecto posita, non sit & hæc, & illa albedo, adeoq; nec interveniat illius ad se Relatio realis, tamen est illic & hoc album, & illud album, Ergo & erit illic Relatio realis, ipsorum subjectorum, quia Relatio realis in albedine est hoc album, & illud album, quod tamen tunc reperitur.

OBJECITUR I. Deest illic Ratio fundandi distincta, ergo & deerit Relatio vera realis.

RESPONDETUR. Non repugnare, ut sint diversæ Relationes, etiam posita eadem ratione fundandi, modo sint diversi Termini, eodq; quod diversitas hæc non debeat spectari penes rationem fundandi, sed penes ipsa extrema diversa.

INSTAB. Relatio non potest esse, sine Ratione fundandi, ergo & Relatio diversa, sine diversa Ratione fundandi.

RESPONDETUR. Etiam illic suo modo ostendi diversam fundandi Rationem, non quidem diversam, quoad entitatem, rationis fundandi, est enim eadem numero albedo, sed est diversa, ratione diversi modi unionis, unitatis illam Rationem fundandi, aut potius est diversa, ratione diversi Subjecti, cui se communicat.

OBJECITUR II. Prius debent ad se Rationes fundandi referri & illis mediantibus ipsa Subjecta, sed Rationes fundandi in casu in quo in duobus subjectis, eadem albedo poneretur, non referentur ad se. Ergo neque illa extrema referentur ad se.

RESPONDERI posset ex doctrina Mastrit d. 8. Log. q. 7. ad finem. *Subjectum inquit ille, non dicitur simile relatione fundata, v. g. in albedine abstractè accepta, sed in albedine ut tribuitur subjecto, effectum suum formalem: in casu autem posito alium effectum formalem, albedo posita in pariete A, & alium effectum formalem in pariete B. præstaret, ita ut effectus illi sint inter se à parte rei distincti, quia destructo, effectus formalis, qui est in pariete A, potest manere effectus formalis, qui est in pariete B.*

HÆC RESPONSIO NON SATISFACIT. Tum quia hoc ipsum probandum esset contra Thomistas, quod extrema non dicantur similia ex præsupposita relatione, quam inter se albedines abstractè acceptæ habent. Tum quia malè ex hoc arguitur distinctio à parte rei, eaq; realis, quia scilicet, destructio effectus formalis albi, in pariete A, manet tamen, effectus formalis in pariete B, certè enim, destructa sacramentali præsentia Christi, sub speciebus Sacramentalibus hic, non destruitur præsentia ejusdem alibi, non tamen sequetur inde, Christum hic existentem, & Christum ibi existentem, esse quid à parte rei distinctum.

Tum

Tum quia negatur esse à parte rei distinctio-
nem simpliciter inter effectum formalem in
isto & illo pariete positum. Ratio est, quia effe-
ctus formalis involvit etiam formam, quæ ta-
men est eadem ibi posita, quomodo ergo, dice-
tur effectus formalis, simpliciter, & sine addito
distinctus.

RESPONDETUR II. Ordinariè debent
prius referri ad se, ipsæ Rationes fundandi v.
g. albedines ipsæ, cum enim ipsæ albedines
inter se possint referri, & in diversis subjectis
naturaliter non ponantur nisi diversæ, hinc
prius ordinariè ad se referuntur, tanquam
priores in linea albi, sed negatur de essentia
Relationis realis esse, ut prius inter se rationes
Fundandi referantur, quia etiam non intelli-
gendo, illas ad se referri, adhuc ibi sunt duo
alba, adeoq; adhuc habentia Relationem albi,
quæ in re non aliud est, quàm duo alba.

OBJICIT. III. Illa ipsa albedo posita in
pariete A, & in pariete B, non refertur ad se,
ergo nec illa duo extrema, quæ eandem ha-
bent albedinem.

RESPONDETUR. Disp. esse, quia in casu
Antecedentis non posset salvari ad aliud, ni-
hil enim sibi ipsi est aliud, adeoq; nec salvari
posset Relatio, quia autem duo alba, licet ea-
dem albedine dealbata, sunt aliud, & aliud
album, ideo etiam salvare possunt rationem
Relationis.

DIFFICULTAS III.

*An una Relatio possit esse fundamen-
tum aliis?*

NEGAT S. Th. I. par. q. 42. a. 1. ad 4. Affir-
mat Scot. in 2. dist. 1. q. 4.

DICENDUM EST. Quod una Relatio non
fundat aliam.

PROBARI SOLET I. Non potest esse i-
dem principium Formale, & Radicale in eo-
dem genere, sed si Relatio una fundaret aliam
Relationem, referreturq; per aliam Relatio-
nem idem esset principium Formale & Radi-
cale, Formale quidem, quia Relatio est for-
malitas, unum ad aliud referens, Radicale au-
tem, quia fundaret aliam Relationem. Ma-
ior probatur. Substantia non potest esse Sub-
stantia per aliam Substantiam, Quantitas non
potest dici quanta, per aliam Quantitatem.
Unio non potest dici unita per aliam Unio-
nem, ergo non potest esse idem principium
Formale & Radicale in eodem genere.

RESPONDERI POSSET, Quod non po-
test esse idem principium Formale & Radica-
le reduplicativè acceptum, secus acceptum
materialiter & specificativè, jam autem una
Relatio fundat aliam, non reduplicativè ac-

cepta, quæ est v. g. Relatio similitudinis, sed
fundat illam, specificativè, in quantum scilicet
fundat similitudinem, cum aliis similitudi-
nibus. Substantia verò non potest esse Sub-
stantia per aliam Substantiam, nec Quanti-
tas quanta, per aliam Quantitatem, quia hæc
sunt entia absoluta, quorum unum non potest
ostendi, quod habeat fundamentum, ad fun-
dandum aliud Ens tale acipsum: fundare au-
tem potest similitudo, similitudinem ipsarum
similitudinum. Ex Instantia de Unione Op-
positum sequitur, nam unio, quæ se habet ut
Quo ad unitum, habet se ut Quod respectu
actionis, quam terminat; & sicut cognitio re-
presentativa lapidis habet se ut Quo in ordine
ad representandum, habet se autem ut Quod
in quantum noscitur à reflexu actû, sic & Re-
latio poterit se habere ut Quo in quantum est
ratio referendi, & ut Quod in quantum fun-
dabit aliam Relationem.

PROBARI SOLET II. Relationes Divinæ,
non fundant alias Relationes, & ita, quamvis
Relatio Paternitatis, sit diversa à Relatione
Filiationis, tamen Relatio Paternitatis, non
fundat distinctam à se Relationem diversitatis,
alias plures essent Relationes in Divinis quàm
eas admittat Theologia, ergo & Creatæ Re-
lationes non fundabunt alias Relationes.

RESPONDERI POSSET. Disp. esse, quia
si una Relatio in Divinis fundaret aliam Re-
lationem, darentur plures Personæ in Trinitate
quàm tres, cum Relationibus constituerentur
Personæ, nihil autem simile eveniret in
Creatis.

PROBATUR III. Relatio quæcunq; vel
est similitudo, vel Identitas, vel æqualitas, si
fundetur in unitate, vel est Relatio agentis
& passi, mensuræ & mensurabilis, sed nulla ex
his fundat aliam Relationem: Minor proba-
tur. Relatio Identitatis nemine cogitante,
nihil est præter duas substantias, sed duæ sub-
stantiæ non fundant alias duas, ergo non fun-
dant Relationes identitatis. Rursus æqualitas
in re, est duo quanta, sed duo quanta non fun-
dant alia duo quanta, ergo nec fundant, ra-
tionem distinctam Relationis, & sic de re-
liquis.

CONFIRMATUR, argumento communi.
Si una Relatio fundaret aliam daretur proces-
sus in infinitum in Relationibus, sed hic dari
non debet. Ergo. Minor probatur, Tum quia
Arist. 2. Met. c. 2. probat non posse dari pro-
cessum in infinitum in causis, quia verò una
Relatio causaretur ab alia, hoc ipso daretur
processus in infinitum in causis, imò daretur
Relatio quæ causaret infinitas Relationes, &
aliqua quæ præsupponeret infinitas, & causa-
retur ab illis. Tum quia istæ Relationes &
essent infinitæ ut supponitur, & non essent
infinitæ, quia multitudo infinita, versus unam
partem